

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βραίνει,
κι' ὅταν ἔγω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δι' ὅπως νάξω κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Δέκα τοῦ Μᾶν καὶ ὀκτώ,
καὶ μανιφέστο τραντακτό.

Ποῦντος τρακόσα θαράντα τρία,
κι' Εἰσαγγελέως φιλοπατρία.

Φετῆς Εἰσαγγελέως βαρὺς καὶ ἀργαλέος.

Ἐγὼ ποῦ μαῦρος φαίνομαι εἰς τοὺς κακοὺς ὡς Ἄδης,
ὁ φοβερός Εἰσαγγελεὺς ὁ Ἀθανασιάδης,
ποῦ ἔδραζε τὸν Ἑλεγχον τοῦ Πύργου τὸν πολὺν
καὶ τὸν Τρικούπην ἄφθονον ἐπότηζα χολὴν,
αὐτὰ προστάζω αὐστηρῶς τὴν πένα μ' αἷμα βάφω
πρὸς ὅσους ἐπαγγέλλονται τὸν δημοσιογράφων.

Ἄν θέλω τὴν Κυβέρνησιν κανεὶς νὰ πολεμῇ
ὅσοι μασκαρεύεται τοῦ ἔθνους ἡ τιμὴ,
ἂν θέλω τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἀστεῖα νὰ τοῦ κάνετε,
ἂν θέλω τὸν Θεόδωρον νὰ μοῦ τὸν χολοσκάνετε,
ἂν θέλω οὔτε θέλω 'στὸ ἐξῆς ἀπὸ κανένα πλέον
να λέγεται μπαλωματῆς καὶ μέγας Ναπολέον.

Εἰ ὅλους σας νὰ φαίνεται βαρὺς σοφίας κάδος
καὶ οὐρανοκοτέδατος Μεσσίας τῆς Ἑλλάδος,
ἀλλῶς ἂν φωνάζετε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
ἂν φέγετε τὸν Θεόδωρον, τὸν πάντων Βασιλέα,
καὶ ρίχνετε τὰ ὅσια τοῦ ἔθνους 'στὰ σκουπίδια,
ἀπὸ ταῦτ' 'στὸν δάσκαλο καὶ 'στὸν Εἰσαγγελέα.

«Εἰς τοῦτον πρέπει τὸν φετῆν νὰ κύψῃ ὁ καθείς,
ἀλλῶς ἂν τυφλώττοντες φανῆτε ἀπειθεῖς
σ' ἐμένα τὸν Ραδάμανθυ, τὸν Πάππα, τὸν Ποντίφηκα,
καὶ ἄλλα διατάγματα θὰ βγάλω πρὸς μανίφηκα,
καὶ θὰ σὰς στείλω σύμφωνα μὲ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου
δεμένους χειροπόδαρα ἐπὶ τῆς λαιμοτόμου.

«Ἀφῆτε πάντα ἔλεγχον, ἀφῆτε πάντα λόγον,
κι' ὀρθοτομεῖτε τὸν εὐθὺν τῆς ἀληθείας λόγον,
πρὶν σὰς τινάξῃ ὅλων σας τὰς γούνας καὶ τὰς κίπας
ὁ Πραίτωρ, ὁ Λογοκριτῆς, ὁ Αἰακός, ὁ Πάππας.
Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔχετε νὰ κάμετε μ' ἐμένα...
Εἰσαγγελέως προσταγὴ καὶ τὰ σκυλιά δεμένα.»

Αὐτὰ καὶ ἄλλα σοβαρὰ ἐντέλλεται νῦν
ὁ θέλων ἀκηλίδωτον τοῦ ἔθνους τὴν τιμὴν,
ὁ μόνος τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἀγαπητὸς Παλάδης,
ὁ φοβερός Εἰσαγγελεὺς, ὁ Ἀθανασιάδης.
ἡμεῖς δὲ πάντες ἐντρομοὶ φωνοῦμεν «Ἐλέει!»
γενοῦ πρὸς ὅλους ἡμεῖς, κλεινὸν Εἰσαγγελέα!

Ὁ Δῆμαρχος τῶν Ἀθηναίων
ὅτ' ὁ θίασον τῶν Βιενναίων.

Λοιπὸν καλῶς ὀρίσατε, ὦ ἄνδρες Βιενναῖοι,
'στὸ Ἄστυ τοῦ Φιλήμονος, ποῦ αὖρα δόξης πνέει,
ποῦ εἶν' ἐστία φλογερὰ ἐρώτων καὶ χαρίτων
καὶ βρύσις ἀπολαύσεων μεγάλων καὶ ἀρρήτων,
ποῦ μὲ τὰς Μούσας κελαδεῖ ὁ λιγυρὸς Ἀπόλλων
καὶ διατρέχ' ἡ φήμη τῆς τὸν ἑνα καὶ ἄλλον Πόλον.

Ἐδῶ ἡ λύρα τῶν Μουσῶν τὸν κόσμον ἐξεγείρει
καὶ τοῦ Κουτρούλη γίνεται συχνὰ τὸ πανηγύρι,
ἐδῶ καὶ Ὀρφεὺς καὶ Ἀρίονες μὲ Διονύσων κώμους,
ἐδῶ καὶ οὖρος ἀφθονὸν εἰς ὅλας τὰς γωνίας,
καὶ ἄνθρωπος δὲν εἰμπορεῖ νὰ τριγυρνᾷ στοὺς δρόμους,
ἂν δὲν μυρίζ' ἡ μύτη του φιάλην ἀμμωνίας.

Ἐδῶ καὶ Πᾶνες καὶ αὐλοὶ, σουραῦλι καὶ νταουλι,
ἐδῶ γαυγίζου μουςικῶς καὶ οἱ σκύλοι τοῦ Σταμούλη,
ἐδῶ εἰς ὅλους κατοικεῖ τὸ ἱερὸν δαιμόνιον
τῆς λαμπροτάτης τῶν τεχνῶν, τῆς θείας μουσικῆς,
καὶ οἱ γαϊδάροι κελαδοῦν μὲ τόνον ἐναρμόνιον
σάν νᾶναι μέλη τακτικά τῆς Φιλαρμονικῆς.

Ἐδῶ καὶ θέατρα πολλὰ καὶ Ὁδεῖα ἑνα καὶ ἑνα,
ἐδῶ τὰ πάντ' ἁρμονικὰ καὶ ἀπομουσικωμένα,
ἐδῶ ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ σμήνη τῶν κωνόπων
σφυρίζουν μουσικώτατα στὰ ὦτα τῶν ἀνθρώπων,
καὶ οὐδὲ θ' ἀκούσετε ποτὲ παράτονον φωνήν
νὰ σᾶς χαλᾷ τὴν σάλπιγγα τὴν Εὐσταθιανήν.

Ἐδῶ καὶ εἰς ζῶα φαίνεται τῆς μουσικῆς ἡ κλίσις,
ἐδῶ πρὸς ὅλους δίδεται τῆς μουσικῆς τὸ δῶρον,
καὶ οὐδὲ τὴν νύκτα εἰμπορεῖς τὸ μάτι σου νὰ κλείσῃς
μὲ τὰ μινόρε φλογερῶν καὶ ἐξάλλων κανταδόρων.
Ἐν συντομίᾳ δηλαδὴ τὸ πᾶν ρυθμὸς καὶ μέλος
καὶ διαρκὲς εὐφράδεια χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος.

Κανένας τόπος ὡς αὐτὸν ὅτ' ὁ κόσμον δὲν ὑπάρχει,
ἡ δόξα του ἡ μουσικὴ δὲν ἔχει πλέον ὄρια,
ἐδῶ καὶ ἐγὼ καλαναρχῶ μαζί μὲ τὸν Νομάρχη
καὶ αὐτὸς συχνὰ μοῦ τσαμπουνᾷ γιὰ κατὶ πεμπτημόρια.
Καὶ ἐγὼ καὶ ἐκεῖνος μαινεται καὶ τραγουδεῖ λυσσῶν,
ἡ δὲ φωνὴ ἐντείνεται εἰς τὴν διαπασῶν.

Καὶ ἐνῶ ἐγὼ σᾶς προσφωνῶ ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ μου
παρητημένοι στέκονται οἱ Σύμβουλοι τοῦ Δήμου,
διότι μ' ἑνα του χαρτί μᾶς ἔκοψε τὸν βῆχα,
καὶ ὁ Ζαχαρίας τραγουδεῖ μαζί μὲ τὸν Πατύχα,
ὁ δὲ Νομάρχης μᾶς βαστᾷ τὸν ἴδιο του σκοπὸν,
καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω σ' ὅλ' αὐτὰ τί διάβολο νὰ πῶ.

Ἦχοι δ' ἀκούονται ὀξεῖς πολεμικῶν θουρίων
περὶ τῶν τόσων δαπανῶν καὶ τῶν πεμπτημορίων,
ὁ δὲ καυγᾶς εἰς τῶν ἀστῶν τὴν ῥάχη ξεθυμαίνει
καὶ ἡ σκόνη ἀνυφώνεται πυκνὴ καὶ μαινομένη,
καὶ πᾶς εὐδαίμων κάτοικος τῆς γῆς τῆς ἐξαιρέτου
λαμβάνει αἴφνης τὴν μορφήν τοῦ Νεφεληγερέτου.

Ἐδῶ, ποῦ φύσις πάντοτε μᾶς χαιρετᾷ γελῶσα,
ἂν ἔλθῃ τις ἀλλοδαπὸς, ποῦ μαύρην μοῖραν ἔχει,
ἀμέσως ἀκονίζεται καὶ ἡ δίκη μου γλῶσσα,
ὅπου τσακίζει κόκκαλα καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει,
τὸν φέρω δὲ εἰς λείψανα καὶ ἀρχαίας ἀναμνήσεις
καὶ τοῦ ἀλλάζω τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὰς προσφωνήσεις.

Ἐδῶ δὲν ἐκελάδησε ἀκόμη σάν καὶ ἐμένα
κοτσύφι, τρυποκάρυδο, καὶ οὐδὲ πουλὶ κανένα.
Ἐδῶ σάν ἔρχεται κανεὶς, ὦ ἄνδρες Βιεννέζοι,
ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ μικρὸν μετὰ μακρὰς κοπώσεις
καὶ τύχη νὰ τοῦ κάμωμεν ρεφενηδὸν τραπέζι,
θὰ τοῦ τὸ βγάλωμε ξυνὸ μὲ τὰς πολλὰς προποσεις.

Καὶ ἂν ὁ Νομάρχης, κύριοι, μὲ πίκρα καὶ θυμὸν
αὐτὰ τὰ πεμπτημόρια δὲν μούδγαζε 'στὴ μέση,
ἀπὸ τοὺς λόγους σήμερα δὲν θάχα τελειωμὸν
καὶ εἰς ταῦτά σας ἤθελα μὲ λύσαν ἐπιπέσει,
ποῦ ὅλοι θὰ ἐλέγατε «Σὺ, Παντεπέπτα, τοῦ
καὶ φυλακὴν καὶ φίμωτρον 'στὸ στόμα τοῦ στρουθοῦ».

Ἐν τούτοις χαίρω ἐκ ψυχῆς διότι, φίλοι ἄνδρες,
ἐπὶ τῆς ἀρχοντείας μου, τῆς τόσον ἰσχυρᾶς,
ἤλθατ' ἐδῶ ν' ἀκούσετε κοτσύφια καὶ γαλιάνδραι,
καὶ πάντες σᾶς ἐδέχθησαν μετὰ τρελλῆς χαρᾶς,
στεφάνους δὲ σᾶς ἔδωσαν ἐκ δάφνης καὶ μυρσίνης
καὶ σεῖς ἀπεθαυμάσατε τὴν γῆν τῆς Ρωμηροσύνης.

Ἄλλ' εἴθε τοῦ Ἀπόλλωνος γενναῖοι θιασῶται,
ὅποταν τὸ πτολίεθρον ἐπισκεφθῇτ' ἐκ νέου,
ἐμὲ τοῦ Δήμου ἄρχοντα νὰ εὑρετε καὶ τότε
πρὸς εὐτυχίαν καὶ τιμὴν ἐκάστου Ἀθηναίου,
ὁ δὲ Νομάρχης, κύριοι, ὁ σκούζων παραφόρως,
τῆς Δημαρχίας νὰ γενῇ κλητὴρ καὶ φανόκορος.

Καὶ τότε 'στὴν Ἀκρόπολιν μ' ἐμὲ θ' ἀναρριχῶσθε
καὶ θ' ἀναπνέετε λεπτὴν εὐκλείας ζεφυρίτιδα,
εἰς δὲ τοὺς πατριώτας σας μὲ στόμφοι θὰ καυῶσθε
πῶς 'πῆρατε 'στοὺς βράχους τῆς βρογχίτης καὶ
ἂν δὲ βεντούζαις κόψετε πρὸς χάριν τῆς καὶ ἐκδόσεως
ἐξασφαλίζεται μ' αὐτὸ τοῦ βίου σας ἡ γυλὸρια.

Καὶ, λιγυροὶ τραγουδισταὶ τῆς προσφιλοῦς Βιέννης,
ποῦ ἁρμονίαν χύνετε παντοῦ τῆς οἰκουμένης.
Συμπρωτῶντες ἐκδηλώσατε τὴν ἀδολον χαρὰν σας
καὶ μ' ὕμνους χαιρετήσατε τὴν γῆν μας ὑψηλοῦς,
τῆς συχνὰ φιλοξενεῖ τὴν Αὐτοκράτειράν σας,
τοῦ πεμπτημόρια πολλὰ χρωστεῖ τῆς Μιχαλοῦς.

Λοιπὸν καλῶς μ' εὐρήκατε, λοιπὸν καλῶς σᾶς ἔρῃκα.
Ἐδῶ τὸ πᾶν εὐγένεια, τὰ δ' ἄλλα ὅλ' ἀγροῖκα.
Καὶ τώρα ποῦ ἐχόρτασαν μὲ σκόνη τᾶντερά σας
ἀρμῶς ἐπεύχομαι καὶ εἰς σᾶς, τὸν τόνον μου ἐντείνων,
καθὼς καὶ ἡ κυρία σας καὶ Αὐτοκράτειρά σας
νὰ ἐπισκέπτεσθε συχνὰ τὴν Κέρκυραν καὶ Τῆνον.

Καὶ ὁ Φαδουλῆς ὁ αἰοιδὸς
ὅτ' οἱ Βιενναῖοις πομπωδῶς.

Μετὰ τὴν προλαλήσαν τοῦ Δήμου ἀηδόνα,
ποῦ περποτούς σᾶς ἔφερε εἰς τὸν χρυσὸν αἶωνα,
ἀκούσατε παρακαλῶ καὶ τὸ δίκό μου γὰρίσμα,
ἀπὸ δὲν θὰ πληρώσετε, ὦ ἄνδρες Βιεννέζοι...
καὶ ἐγὼ ἐδῶ συνεῖθισα νὰ βγάλω λόγους χάρισμα
καὶ ἡ γλῶσσα μου ἡ κοπετὴρ δὲν ἔμαθε νὰ παίζει.

Ποθῶ καὶ ἐγὼ 'στὴν τελετὴν μικρὸν νὰ συντελέσω
καὶ εἰς ὅσα σᾶς ὠμίλησε ὀλίγα θὰ προσθέσω.
'Στὸν ἐρχομὸν σας ἐξαλλοὶ ἀντήχησαν φωναί,
ἐδόθη δὲ πρὸς χάριν σας καὶ γεῦμα ρεφενῆ,
καὶ κάθε τρελλο-Κωνσταντῆς σᾶς εἶπε τὰ οἶκά του
καὶ ὁ Σπάθης σᾶς ἐλύσσαζε μὲ τὰ Γερμανικά του.

Ἀμέσως ἐθερμάνατε καὶ τὰς ψυχὰς καρδίας
μὲ τόσα λαρυγγίσματα καὶ φθόγγους μελωδίας,
οἱ δὲ βρακάδες, ποῦ φοροῦν γαρούφαλο 'στ' αὐτοῖς,
μὲ τὰ γοργὰ δοξάρια τῶν σηκώθηκαν καὶ αὐτοῖς,
καὶ ἡκούσθη ὁ Συμεωνιώτικος ἐκεῖνος ἁμανὲς
καὶ ἀπὸ σαντούρια γέμισε ὁ κάθε κασφενὲς.

Ὁργάνων ἤχος ἤχησε 'στὴν γῆν τοῦ Παρθενώου
καὶ τὸργανὸ τοῦ ἐπαῖξε καθεὶς ἰδιαίτερος,
ἀλλὰ καὶ ἡ καλλικελάδος καὶ παρδάλη μου ὄνο,
ποῦ τὴν φλογίζε κατ' αὐτὰς ὁ τοῦ Μαίεου ἔρως,
καὶ ἐκεῖνη ἐτραγουδῆσε μαζί μου λιγωμένη
ὡς Φιλομήλα καὶ Σειρὴν καὶ Μοῦσα Μελομένη.

Ἀλλὰ θαυμάζω ἀληθῶς μὲ σᾶς, ὦ κανταδόροι...
πῶς εἶναι δυνατόν ποτὲ ποσοῦται ἐπιστήμονες,
πολιτευταί, χρηματισταί, γίαντες καὶ δικηγόροι,
τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν νὰ γίνωνται ἀμνήμονες,

κι' ἐπὶ καιρὸν νὰ παραιτοῦν τῶν ἔργων των τὰ Στάδια
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ τριγυρνοῦν μὲ μουσικῆς τετράδια;

Πῶς εἶναι δυνατόν ποτὲ ὀγδόντα χρόνων γέροι
νὰ ἔχουν ὅσῃν ὄρεξιν καὶ μὲς 'στὸ καλοκαίρι,
καὶ σφριγ' ἔλθουν νὰ ἔρχονται κι' ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα
καὶ ν' ἀρχινοῦν 'στὸ Ζάππειον καντάδες μὲ βελλάδα,
νὰ τρέχουν δὲ νὰ τραγουδοῦν κι' ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι
γιά νὰ τοὺς 'πῇ ὁ Βασιλεὺς «εὐχαριστῶ, σπολλάτη;»

Τί θὰ ἐλέγατε καὶ σεῖς οἱ ἄνδρες τῶν αἰθέρων
ἐάν ἐβλέπατ' Ἑλληνας ἐκ τῶν σοβαροτέρων,
καθὼς τὸν Κάββα ἔξαφνα ἢ σὺν τὸν Κορομάντζο
ν' ἀφίνουν κάθε των δουλειᾶ ὡσὰν τεμπελχανάδες
καὶ σὺν καὶ σᾶς νὰ τριγυρνοῦν 'στὸν κόσμον γιὰ ρωμάντζο
κι' ὅπου 'βρεθοῦν κι' ὅπου σταθοῦν ν' ἀρχίζουν πατινάδες;

Αὐτὰ νομίζω δὲν τιμοῦν ἀνθρώπους σοβαροὺς
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα εἰς τούτους τοὺς καιροὺς.
Δὲν πρέπει νὰναι ἀφελεῖς κι' οἱ γέροντες κι' οἱ νέοι,
καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, καλοὶ μου Βιενναῖοι,
ἂν 'πῶ πῶς δὲν μοῦ φαίνεσθε ὡς ἄνδρες σοβαροὶ
καὶ δὲν βαστάτε σὺν κι' ἐμᾶς καθόλου τὸ βαρὺ.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἀπορῶ πῶς ἂν καὶ εἴσθε τόσοι
εἰς ἓναν ἥλιο στρώνετε τὰ ροῦχα σας αἰώνια,
χωρὶς κανεὶς νὰ σκέπτεται τὸν ἄλλον νὰ σκοτώσῃ
καὶ δίχως φθόνος μέσα σας νὰ βόσκη καὶ διχόνοια.
Κι' αὐτὸ τὸ βλέπω ἀπρεπὲς εἰς τῶν ἀνδρῶν τὸ φύλον,
νὰ μὴν τσακώνεσθε ποτὲ τοῦλάχιστον μὲ ξύλον.

Ἀφοῦ κανεὶς τὴν ζώνη του δὲν στρώνει γιὰ καυγᾶ,
ἀφοῦ ποτὲ κατραπακιάς δὲν πέφτουν καὶ σφοντύλια,
αὐτὸ θὰ 'πῇ τὸ αἷμα σας πῶς διόλου δὲν σφριγᾶ
κι' οὐδὲ σὺν ἄνδρες ἔχετε φεγγάρια καὶ καντύλια,
ἐνῷ ἀνάπτει τῶν Ρωμηῶν ἢ εὐάνδρος πατρίς
καὶ ὅπου δύο Ἑλληνες καὶ τὸ μαχαῖρι τρεῖς.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἀπορῶ πῶς μ' ἤσυχον τὸ βλέμμα
'στὸν Πρόεδρόν σας κύπτετε τὸν τράχηλον ἡρέμα,
ἐνῷ ἐδῶ, ποῦ χαρτοσιὰ κι' ὁ Βασιλεὺς δὲν πιάνει,
ὅπου συντρίβονται δεσμὰ καὶ κρεῖκοι καὶ ἀλύσεις,
καθεὶς ζητεῖ νὰ λέγεται καθὼς τὸν Δεληγιάννη
εἰς ὅλα Πρωτοκάθεδρος καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἀπορῶ πῶς ζωηροὶ γελάτε
κι' οὐδὲ γιὰ φύλλου πῆδημα τὰ μέσα σας χαλάτε.
Τί διάβολο!... τὸ στῆθος σας καμμιὰ δὲν τρώγει λύπη;
ὅλα 'στὸν κόσμον τάχετε καὶ κάτι δὲν σᾶς λείπει;
δὲν σᾶς σκοτίζει ζήτημα πολιτικῆς ἐπείγον,
ἢ καὶ τὴν μέλλουσαν ζωὴν δὲν σκέπτεσθε ὀλίγον;

Ἄν ψάλλετε μετὰ φωνῆς μελωδικῆς κι' εὐστραφῶς
δὲν εἴσθε ἄνδρες ὡς ἡμεῖς μὲ σκέψιν φιλοσόφου.
Κι' ἀφοῦ δὲν σοβαρεῖσθε καὶ 'στὰ γεράματά σας
ἀφοῦ δὲν ἐκουρκούτιστε ἀκόμη τὸ μισαλό σας,
καὶ κελαδεῖτε τὴν χαρὰν καὶ τὴν παιδρότητά σας
καὶ στάζει αἷμ' ἀληθινὸ τὸ κάθε μάγουλό σας.

Ἀφοῦ καμμιὰ πολιτικὴ καὶ σᾶς δὲν χολοσκάν
καὶ φαίνεσθε ὡς ἀφελῇ κι' ἀμέριμνα παιδιάρια,
ἀφοῦ ποτὲ διχόνοια τὴν ὄψιν σας δὲν κάνει
ὡς τοῦ Λαζάρου τοῦ γνωστοῦ τὰ νεκρικὰ σουδάρι,
ἀφοῦ καθεὶς σας πάντοτε χαμογελᾷ καὶ χαίρει
κι' οὐδὲ φουκτῶναι ἄγριος πιστόλι καὶ μαχαῖρι.

Ἀφοῦ κανένας δὲν βαρεῖ 'στὸν ἄλλον καρυδιά
κι' ἀκούετε τὸν Πρόεδρον σὺν εὐτακτα παιδιάρια,
ἀφοῦ ἐμπρὸς μας ἔρχεσθε μὲ μούτσουνα ξεστρίπτου
καὶ μὲ τοὺς νέους Ἑλληνας δὲν μοιάζετε εἰς τίποτε
ἀδειάσατέ μας τὴν γωνιά καὶ σύρετε 'στὴν Βιέννη
τὸν Σπάθην ἐνθυμούμενοι, τὸν Δήμαρχον, κι' ἐμᾶς.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἰδιαιτέρως συνιστῶ τὸ Βιβλιοπωλεῖον
τῶν ἀδελφῶν Μαργαριτῶν, ποῦ εἶναι 'στὸ Παρίσι,
καὶ προμηθεύει πᾶν γνωστὸν καὶ ἄγνωστον βιβλίον
χωρὶς μ' ὑπέρογκον τιμὴν νὰ σᾶς στενοχωρήσῃ.
Μοναδικὸν Κατάστημα μ' ὑπόληψιν πολλήν
καὶ εἰς τὴν Δύσιν σύμπασαν καὶ τὴν Ἀνατολήν.

Παρακαλῶ νὰ λύσετε ἀμέσως τὸ βαλάντιον
καὶ δύο φράγκα δώσετε γιὰ τὸν Ἀββᾶν Κωνσταντίνον,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἐξέδωσε ὁ Νάτσης μὲ εἰκόνας
κι' εἶναι τερπνὸν ἀνάγνωσμα πρὸ πάντων 'στὰς κοινὰς.

Μοσχάκη λόγοι ἐμβριθεῖς μὲ γλαφυράς ἐννοίας,
πολύτιμον ἐγκόλπιον εἰς τὰς οἰκογενεῖας.

Μυθολογία τοῦ Δεσάρμ, μετάφρασις Καράλη,
θαρρῶ πῶς εἶναι περιττὸν νὰ τὴν συστήσω πάλι.

'Στὸν Πειραιᾶ Κατάστημα τοῦ Στάθη Δηλαβέρη,
ὅπου μεγάλο ἄρχεις νὰ κάνῃ νταραβέρι.
Εἰς τοῦτο πλάκες τεγνῆται ἀπὸ τσιμέντο πρώτης,
τὰς διακρίνει δὲ πολλὴ κατ' ὅλα στερεότης,
κατάλληλοι πρὸς ἀσφάλειαν εἰσόδων κι' αἰθουσῶν
καὶ μαγειρείων κλπ. καὶ πάντων καὶ πασῶν.
Πρὸς τοῦτοις πλάκας στερεὰ γιὰ κάθε πεζοδρόμιον,
καὶ ὡς αὐτὸ Κατάστημα δὲν ἔγινε παρόμοιον.

Λόγοι Σχινᾶ τοῦ Βουλευτοῦ συνέσεως πολλῆς
κατὰ τὴν πρώτην Σύνοδον λεγθέντες τῆς Βουλῆς.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συγκορεῖται
μὲ ξεροδοχεῖο Εὐδὴ, — δὲ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξάδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὲτὰ μάρδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲτὰ χηρὰ δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαρμὴ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΡ» ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΗΡΙΟΥ ΔΡΩΜΟΣ.

ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΑΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ